

puhastatud, aed õra haritud ja tarvis olevad põllutööd sa õra teimetatud.

Poolteist näbalit oli seda viisi hooltega tööd tebes mõõda läinud, kui ühel laupäisel pääewal Mart ette võttis Anule losja misuna ja teda tema isä käest eneselle pärinda. Ta panis bobuse ette ja pikkaväwa riibed selga, ilus poiss, ja sõitis Põlluotsale. Muidugi ei vundunud losjawiin mitte, kest pudel portweini hääst jordist wahtid taastust välja.

Anu oli väljal saba tüdrulu, ja ühe sulasega sel väewal lartehmolid panemos. Marti tee viis just kohast mõõda. Juba faugelt oliwad mõlemad teine teist näinud.

„Jöödu lartehmli-panejatele!“ teretas Mart wantristi, ei tulnud aga mitte töötagejate juure, kest ta ei tahnnud oma losja nõvu mitte veel ilmsilt soada lasta, ehl ta lüll wāga hää meelega mõne sõna nelja silma all Anuga olets soovinud lõneleda. Anu aga teadis juba muidugi, mils pärast Mart oli tulnud.

„Jöödu tarvis!“ vastasid lartehmli-panejad Marti teretamise pääl, ja Mart sõitis edasi tua juure.

„Ei tea, mils Mart täna meie peremebe juure tuleb,“ uutis sulane järele, ja tüdrulud ei teadnud selle pääl midagi ütelda, kest seda neil ei tulnud mõttessagi, et ta losja wāiks tulnud olla.

„Nu tol mist midagi tähtijat aja minu isaga on rääkida,“ ütles Anu ja punastas ise õra, aga teised ei pannud seda tähele. Nad oliwad selle vastusega rahul ja tegi wāiks tööd edasi.

Põlluotsa peremees Juhan oli Marti tulemisel just lämbris. Ta istus lana ääres, piibli-raamat ees, ja luges Joanneese ismutamise raamatust viimiset pääewast ja viimastest aegadest. Ta mõtles selle juures, kuda inimese sugu nüüd on hukka läinud, kuda inimesed uuemal ajal enam nii magad ei ole, kuda nad oma patusid enam ei lahetsi, kuda nad nii ilmalistul on saanud ja ilmalistu osju arvatawad, ilmalistu kirjastid ennemast loewad lui waimulikku. Kõik see oli tema meelest la viimise väeva täbel. Viimased ajad oliwad tema armates tööste läitte tulnud ja inimesed, kui pimedusega lõödud,

ei mõrka seda mitte. Ta mõtles ka oma tüttre Anu pääl ja mis ta oli selle ütelnud. Ebt lüll juba ligi kolm näbalit fest ojast mõõda oli läinud, kus ta Anuga ferd jutu, libedalt jutu oli ajanud, kuli see täna jälle elamalt ta ette, ja ta ei saanud aru, kuda Anu nii oli wöinud rääkida.

„Tere, auustatud Põlluotsa peremees,“ ütles lõrraga Mart, kes lambri sisse oli astunud, ilma et lugeja mõistes teda oli tähele pannud.

Pool ehmatades töötis peremeed väär üles ja olets peaaegu teretamise vastamata unetanud, aga viimatis ütles ta omeligi:

„Tere, tere.“

Teretamisest oli õra tunda, et Martile just mitte kõige paremat lootust ei wöinud ette luulutada, kest hääl oli üige lülm. Mõlemad mehed ei olnud ialgj elus teine teissele midagi furja teinud ega paba sõna ütelnud, ja siisgi pidas Põlluotsa peremees Marti peaaegu nagu mõnelks vastaselt. Ta sundis siisgi ennast lähle olema ja lüüs natuse aja pärast:

„Rob, see peab ometi tähtjas olli olema, mis Solgu peremeest meie poolle toob.“

„Kah, see on minule lüll wāga tähtjas olli ja tänavest diendamisest, kui ta torda läheb, tuleb mulle elu õnn, kui mitte, siis olen wāga õnnetu,“ vastas Mart täpsuse ja südamestu häälega, natuse ka arglisult.

„Ro nob,“ ütles Anu isä imels pañnes, „see peab ju wāga imelik olli olema.“ Ta sõnad näitastavad, et ta Marti tulemisest sugugi aru ega märsu ei olnud saanud. Selle pääl ei wöinud ta mõteldagi, et Mart julges tema tüttrille losja tulla. Et Mart juba salaja tema tüttre veigmees oli, et sounalised juba oma õnnistuse noorele paarile olid annud ja et see kõik Anu enese soovimine ja südamelik tabtmine oli, seda ei arwanud ta mitte hingestgi, kest kuda jõlges tema endise souniku voeg, waene mees ja pāalegi tema silmas ellaja, tema tütre väär silmi sisata! Natuse aja waitolemise järele ütles ta: „Rob, ütelge siis olli õra, ei olli nääme, kas wōin soovimist täita wōi mitte.“

Mart lõi natuse lartima, kest see silmapill oli tulnud, kus ta kõit pidi tunnistama, ebt lüll lootust palju ei olnud, siisgi